

2

En støvete Landrover rullet med slukkede lykter inn på gårdsplassen foran huset til tollinspektør Abu Selemani. Inni satt en høy, slank mann i hettegenser. Gjennom vinduet kunne han se tollinspektøren sitte foran tv-en.

Mannen i hettegenser gikk ut og så seg rundt i mørket. Han hadde sanser som byfolk hadde mistet. Mannen gjorde en grimase som kunne minne om et smil. En tollinspektør-lønn burde bare rekke til en leirhytte med jordgolv og bølgeblikk-tak, men denne inspektøren bodde i et nybygd mursteinshus. Som en godseier fra kolonitiden, bodde han på en kolle med utsikt over høysletten. På grensen til Masai-land. En grense som ikke burde overskrides.

Der inne hevet tollinspektøren glasset og skålte med programverten. Mannen i hettegenser knep øynene sammen.

– Nytt det mens du kan, mumlet han. – Denne gangen kan det tenkes du får betalt på en annen måte enn du er vant med.

Han gikk bort og krafset på døra. Lyden på tv-en ble skrudd ned. Han krafset igjen. Og hørte skritt over golvet. Han trakk seg inn i skyggen. Tollinspektør Selemani, med statussymbolet på hodet og ennå i uniform, åpnet døra og gikk et par skritt ut på gårdsplassen. Mannen i hettegenser trådte fram fra skyggen og sto avventende.

– Hva gjelder det? sa Selemani bryskt.

Bevegelsen var lynrask. Selemani løftet hendene halvveis, men de falt ned igjen. Han så uforstående på en rød flekk som bredte seg utover den hvite uniformsskjorta.

Angriperen strøk hetta bakover. Han visste hvilken virkning ansiktet hans hadde. Tollinspektør Abu Selemani var intet unntak. Hans siste tanke i denne verden så ut til å være at han skuet inn i helvetet.

Mannen så lidenskapsløst offeret falle sammen. Gjennom døråpningen hørtes latter fra tv-en. En rød dam vokste på bakken under den livløse skikkelsen. Før den nådde uniformslua, bøyde mannen seg og tok den opp. Børstet av støvet, kastet den inn i baksetet og kjørte inn i nattemørket.